

ASYLUM

Alexander Kargaltsev

Voorwoord

Wanneer een land zijn minderheden discrimineert zoals de Russen de LGBT-ers, dan hebben we daar allemaal onder te leiden.

Dat een steeds groter aantal getalenteerde jonge mannen en vrouwen wordt gedwongen hun Russische vaderland, hun familie en vrienden, taal en erfgoed te verlaten om asiel te zoeken in Europa of op 8000 km afstand in de Verenigde Staten, is op zijn minst triest te noemen en in het ergste geval een tragedie.

Dat de Verenigde Staten deze mensen opneemt is nobel en bewonderenswaardig, maar het is slechts een oplossing voor een klein deel van deze kwetsbare, jonge mensen, die de weg in de wereld proberen te vinden ver verwijderd van hun thuisland en in veel gevallen met weinig mogelijkheden om nog contact te leggen met hun vrienden en familie. Een triest perspectief voor de meeste ouders en hun kinderen.

Alexander Kargaltsev, een zeer getalenteerd fotograaf, filmmaker, kunstenaar en zelf slachtoffer van het Russische systeem, is veelvuldig lastig gevallen toen hij in Moskou studeerde. Hij zet een krachtig statement neer in zijn uitdagende en provocerende foto's die zowel moed als kwetsbaarheid van zijn onderwerp aan het licht brengen.

De jonge mannen zijn alleen of met zijn tweeën afgebeeld met op de achtergrond New York duidelijk herkenbaar. Zij allen geven feilloos de benarde situatie van vluchtelingen weer, ze verlaten allemaal hun geboorteland.

Preface

When a state persecutes its minorities, as the Russians the LGBTs, we are all diminished.

That an increasingly large number of young men and women are forced to leave their Russian homeland, their families and friends, language and heritage, to seek asylum in Europe or 5000 miles away in America is, at the very least, a great misfortune, at worst, a tragedy.

The tradition of the US taking in the "huddled masses" of the world is noble and admirable, but it only partly alleviates the position of these vulnerable young people, trying to find their way in the world, removed from their roots and, in many cases, with little or no possibility of direct personal contact with their friends and families, a sad prospect for most parents and most children.

Alexander Kargaltsev, himself a victim of the Russian system, and a highly talented photographer, film-maker and artist, was harassed and bullied as he studied in Moscow. He provides a powerful statement in his provocative and bold photographs, which highlight both the bravery and vulnerability of his subjects.

They are posed singly or in pairs, sometimes shot in a provocatively recognizable landmark in New York City. All of them pinpoint the plight of the refugee; all are moving.

De aangrijpende foto van Timoer Lenk met de opgekrulde figuur van Evie om zijn schouder geklemd, zoals St. Christoffel, raakt je in het hart. Misschien wel het meest vanwege de vieze voetzolen van Evie, het kenmerk van vluchtelingen en ontheemden in onze wereld.

Het zelfportret van Kargaltsev, deels in de schaduw, werd gemaakt in 2010, niet lang na zijn aankomst in New York, toen hij zelf nog asielzoeker was. Zijn lichaam is maar voor een deel zichtbaar, daarmee zijn eigen schimmige positie weerspiegelend, nog onzeker van zijn status als asielzoeker die een veilig heenkomen zoekt in de Verenigde Staten.

Wat verliest Rusland door deze homo-jongeren te laten weggaan? Diaghilev, Nijinsky, Nureyev en Egorov moesten hun land verlaten om zich volledig te kunnen ontwikkelen. Zou het huidige regime een potentiële Tchaikovsky laten vertrekken?

We mogen niet vergeten dat er buiten de grote conglomeraties, op vele plekken in de wereld nog sprake is van latent aanwezige homofobie. Het kan zomaar ineens ook hier gebeuren. Daar moeten we met elkaar waakzaam voor zijn. Laten we vooral alert blijven.

Peter Rehwinkel

Burgemeester van Groningen

Mayor of Groningen

The poignant image of Timur clutching the curled-up figure of Evie on his shoulder, like some St Christopher figure, speaks to the heart, more powerfully perhaps because of Evie's dirty feet, the mark of the refugee and dispossessed throughout the world.

Kargaltsev's own portrait, partly in the shadows, was taken in 2010, not long after his own arrival in the city and when he was himself seeking asylum. His own half-emerging, statuesque and beautiful figure, reflects his own shadowy position, uncertain yet of his own asylum situation and safety in the United States.

Who knows what Russia is losing by the draining away of its gay youth. Diaghilev, Nijinsky and Nureyev had to leave their country to fulfill their potential. Would the current regime let a potential Tchaikovsky go?

We must not forget that outside of the large conglomerations, in many places in the world there is still latent homophobia present. Suddenly it can just happen here too. Therefore we must stay vigilant together. Above all, let us stay alert.

“Ik praat niet eens over het feit dat ik openlijk homoseksueel ben,” zegt Kargaltsev. “Maar wat zou iemand moeten doen als hij zijn stem en zijn maniertjes niet kan veranderen? Wanneer je aan iemand kan zien dat hij homoseksueel is, dan is er weinig lol meer aan.”

– THE MOSCOW TIMES –

“I’m not even talking about being openly gay,” Kargaltsev said. “But what is a person supposed to do when he cannot change his voice and his mannerisms? When [gayness] is detectable visually, there’s little pleasure in it.”

– THE MOSCOW TIMES –

1. Alexander Kargaltsev

zelfportret, 2010 | Self-portrait, 2010

“Asylum” series by Alexander Kargaltsev

Het fotoproject “Asylum” van Alexander Kargaltsev vertelt de verhalen van personen die vanuit Rusland naar de Verenigde Staten van Amerika zijn gevlucht omdat ze bi- of homoseksueel zijn. Voor veel bewoners van de stad New York is het idee dat mensen kunnen worden gedwongen te verhuizen naar de andere kant van de wereld alleen al vanwege hun seksuele geaardheid misschien schokkend en onbegrijpelijk, maar het is de realiteit die helaas nog even zo vaak onopgemerkt blijft. De auteur is een homoseksuele man uit Rusland aan wie in 2011 door de Amerikaanse immigratie-autoriteiten asiel verleend is vanwege de mishandelingen die hij thuis heeft ondergaan. De expositie toont monumentale fotografische portretten van homoseksuele Russische mannen aan wie in de VS al asiel verleend is of waarvan aanvragen voor asiel momenteel in behandeling zijn bij de Amerikaanse immigratie-autoriteiten.

Alexander Kargaltsev’s photographic project “Asylum” explores the stories of individuals who fled Russia for the United States because they were bisexual or gay. For many residents of the City of New York the idea that people can be forced to migrate half-way around the globe only because of their sexual orientation may seem shocking and incomprehensible, but this is the reality that is so often left unnoticed. The author himself is a gay man from Russia who was granted asylum by the U.S. immigration authorities in 2011 because of the mistreatment he had suffered at home. The show presents monumental photographic portraits of homosexual Russian men who were either granted asylum in the U.S. or whose petitions for asylum are presently pending before the U.S. immigration authorities.

“Washington heeft in 1994 vervolging op grond van seksuele geaardheid als een reden voor asiel aangemerkt.”

“Washington made persecution based on sexual orientation a reason for asylum in 1994.”

– THE MOSCOW TIMES –

De naakte mannen die het onderwerp zijn in het project van Kargaltsev, zijn geplaatst tegen de silhouetten van New York City – hun nieuwe thuis – die hen bescherming zal moeten bieden tegen haat en geweld. De naaktheid van de modellen is een krachtig visueel statement, doordrenkt met symboliek. Ze zijn niet bloot maar naakt, want zij hadden het lef om zicht te ontdoen van de vele vormen van angst en te vertrekken naar een nieuwe wereld, zonder iets mee te nemen, kwetsbaar, maar wel met trots. Deze beelden zijn opvallend, provocerend en laten je niet los, zeker gezien het feit hoe deze jonge mannen leefden vóór hun immigratie. Al deze mannen zijn jonge professionals die zouden hebben kunnen bijdragen aan de opbouw van Rusland. Hun vaderland, echter, heeft ze uitgekotst, hen mishandeld en maakte hun terugkeer onmogelijk op basis van een slechts één enkel probleem – het feit dat het mannen zijn die van mannen houden. Hun naaktheid onthult daarmee ook hun ervaring als vluchteling, want elke persoon die een toevluchtsoord zoekt, begint helemaal opnieuw, met “niets”, vanaf de basis, zonder familie of vrienden, en vaak zonder de taal te kunnen spreken of begrijpen.

De wreedheid en de slechte behandeling waaronder de kunstenaar door toedoen van de Russische autoriteiten vanwege zijn seksuele geaardheid had geleden, veranderde hem in een mondige LGBT-rechten activist, met name voor de rechten van LGBT-immigranten. Sinds hij asiel gekregen had in de VS, gaf Kargaltsev interviews die in talloze Amerikaanse en Russische kranten waaronder The New York Daily News, The Moscow Times en The Voice of America gepubliceerd zijn. In deze gesprekken vertelde Kargaltsev over zijn ervaringen als een openlijk homoseksuele man wonend in Rusland en de gevolgen die hij daarvan ondervonden had. Het activisme en de kunstprojecten

The naked figures of Kargaltsev's subjects are juxtaposed against the silhouettes of New York City - their new home which sheltered them from violence and hate. The models' nakedness is a powerful visual statement imbued with symbolism. They are not nude but naked, for they had courage to shed the many layers of fear and come out to the world uncovered, vulnerable, yet proud. These images are striking, provocative, and haunting, particularly in the context of these young men's lives before the immigration. All of these men are young professionals who could have worked for the betterment of Russia. Their motherland, however, rejected them, mistreated them, and made their return impossible based on a singular issue – the issue of them being men who love men. Their naked bodies thus also reveal their experience as refugees, for every person seeking refuge rebuilds his or her life completely “naked”, starting from scratch, with no family or friends and often without the language they can speak or understand.

The brutality and the mistreatment that the artist had suffered at the hands of the Russian authorities on account of his sexual orientation had turned him into a vocal activist of LGBT rights, particularly LGBT immigrants' rights. Since he was granted asylum in the U.S., Kargaltsev gave interviews to numerous U.S. and Russian publications, including The New York Daily News, The Moscow Times, and The Voice of America. In these interviews, Kargaltsev shared his experience of living as an out gay man in Russia and the consequences he had to endure because of it. The artist's

van de kunstenaar, zoals die gepresenteerd zijn in galerie 287 Spring (New York) en galerie MooiMan (Groningen) blijven internationaal aandacht vragen voor de hachelijke situatie van seksuele minderheden in Rusland, evenals voor degenen die bang zijn voor de terugkeer naar hun land van herkomst en informeert hen over de immigratiemogelijkheden in de Verenigde Staten. Juist daarom is de "Asylum"-serie niet alleen een artistiek statement, maar vooral ook een krachtige politiek en sociaal voorbeeld.

De Russische Federatie is zeker niet het enige land met een afschuwelijke staat van dienst met betrekking tot schendingen van de LGBT-rechten. Volgens de laatste statistieken zijn er nog ten minste 86 lidstaten van de Verenigde Naties die nog steeds seksuele handelingen onder volwassenen van hetzelfde geslacht veroordelen. Van die 86 lidstaten zijn er in ieder geval nog 7 die de doodstraf hanteren als mogelijke straf. De modellen in de foto's van deze kunstenaar zijn ontdaan van elke identificeerbare nationaliteit, en kunnen dus daarmee worden beschouwd als woordvoerders voor alle seksuele minderheden die lijden aan onderdrukking in vele delen van deze wereld. Toch zijn de portretten van Kargaltsev echter onlosmakelijk verbonden met de wanhopige situatie van de Russische LGBT-gemeenschap. De foto's zijn tekenend in hun soberheid en meesterlijk met elkaar verweven met een indringende boodschap van hoop op een leven vrij van angst in de nieuwe wereld. De kunstenaar slaagt erin het menselijke gezicht van de tragedie te laten zien van de massale, pijnlijke en complexe door de staat-gesteunde homofobie, terwijl ze ons hoop en een ingenieus inzicht geven in het leven van vluchtelingen die hun nieuwe thuis in New York hebben gevonden.

activism and art projects, such as the one presented at 287 Spring and gallery MooiMan (Groningen, The Netherlands), continue to draw international attention to the dire situation of sexual minorities in Russia, as well as informing those who are afraid of returning home about the immigration options available to them in the United States. Hence, the "Asylum" series is not only an artistic statement, but a powerful social and political lesson as well.

Certainly, the Russian Federation is not the only nation with an atrocious record of the LGBT rights violations. According to the latest statistics, at least 86 member states of the United Nations still criminalize consensual same sex acts among adults. Of those, 7 impose the death penalty as potential punishment. The models in this artist's work, stripped naked of any identifiable nationality, can thus be viewed as spokespersons for all sexual minorities who suffer from oppression in many parts of this world. Yet, Kargaltsev's portraits are inextricably tied to the desperate situation of Russia's LGBT community. These works are arresting in their austerity and masterfully intertwined with a poignant message of hope for a life free of fear in the new world. The artist succeeds in showing the human face of the tragedy as massive, painful, and complex as state-sponsored homophobia, while providing us with hope and an ingenious insight into the lives of refugees who found their new home in New York.

“De 27-jarige filmproducent Alexander Kargaltsev uit Brooklyn is van mening dat, sinds hij twee jaar geleden vertrok naar de Verenigde Staten, mishandeling van homo’s in zijn thuisland een nog groter probleem is geworden. In september 2012 hebben de politici van Sint-Petersburg een wet aangenomen die “promotie” van homoseksualiteit verbiedt – en het zelfs tot een misdaad heeft verheven om over homoseksualiteit te schrijven, te praten of bijeenkomsten te houden. Human Rights Watch heeft gezegd dat in het kader van deze wet en soortgelijke wetten in andere Russische steden zelfs een regenboog T-shirt tot illegaal zou kunnen worden bestempeld.”

“The 27-year-old Brooklyn filmmaker Alexander Kargaltsev believes that since he left for the U.S. two years ago, gay bashing back home has become an even bigger problem. Last month, St. Petersburg politicians passed a law banning “promotion” of homosexuality - effectively making it a crime to write, talk or hold meetings about being gay. Human Rights Watch says that law and similar ones in other Russian cities could make rainbow flag T-shirts illegal.”

– NY DAILY NEWS –

De jaren sinds de ineenstorting van de Sovjet-Unie – toen homoseksualiteit strafrechtelijk werd vervolgd – is een tijd geweest van hoop en bittere teleurstelling voor de Russische homo's en lesbiennes. In 1993 werd uiteindelijk het beruchte artikel 121 van de wetgeving van de Sovjet-Unie, dat intimiteit tussen volwassenen van gelijk geslacht verbodt, ingetrokken. De opkomende homogemeenschappen ontstonden in de grote steden, en een aantal NGO's die zich bezig hielden met de problemen van de LGBT-gemeenschap werden toen opgericht. Het leek erop dat de LGBT-gemeenschap van de Russische Federatie eindelijk zichtbaar werd en gevrijwaard was van de door de staat gesteunde vervolging. Deze hoop is echter in feite vervlogen in het afgelopen decennium. De Russische regering heeft zich nauw verbonden aan de Russisch-orthodoxe kerk, die met name nogal duidelijk heeft laten weten LGBT-ers aan te merken als afwijkend en als zondaars. Ze gaan daarmee zo ver dat ze suggereren dat homo's en lesbiennes extremisten zijn wiens activiteiten de fundamenten van de Russische samenleving en cultuur ondermijnen. Verschillende vooraanstaande Russische politici, met inbegrip van de voormalige burgemeester van Moskou Yuri Luzhkov, hebben de LGBT-gemeenschap in het openbaar aangemerkt als "agenten van Satan" en seksueel afwijkend en dat ze een verplichte medische behandeling zouden moeten ondergaan.

Het Rusland van Vladimir Poetin is snel bergafwaarts gegaan naar een in wezen autoritaire staat. De autoriteiten en de door staat gecontroleerde media hebben aanhangers van de LGBT-gemeenschap bestempeld als "agenten van de liberale westen" die een belemmering voor Rusland zijn om de status van internatio-

The years since the collapse of the Soviet Union – where homosexuality was criminally prosecuted – have been a time of hope and bitter disillusionment for the Russian gays and lesbians. In 1993, the infamous Article 121 of the Soviet Penal Code, which criminalized consensual intimacy between adult males, was finally repealed. The nascent gay scenes have sprung in large cities, and a number of NGOs addressing the problems of the LGBT community were established. It seemed that finally the LGBT citizens of the Russian Federation were visible and free of state-sponsored persecution. These hopes, however, have been essentially crushed over the past decade. The Russian government has closely allied itself with the Russian Orthodox Church, which has been particularly vocal in denouncing LGBT persons as sinners and abominations, going as far as to suggest that gays and lesbians were extremists whose actions undermined the very basic foundations of the Russian society and culture. Several high-profile Russian politicians, including the former mayor of Moscow Yuri Luzhkov, have publicly vilified the LGBT community as "agents of Satan" and sexual deviants deserving compulsory medical treatment.

As Vladimir Putin's Russia has rapidly deteriorated into essentially an authoritarian state, the authorities and state-controlled media have labeled supporters of the LGBT community as "agents of the liberal West" who are an obstacle on Russia's path to regain the international

nale supermacht te herwinnen. Homo's en lesbiennes in Rusland zijn door de overheid uitgekozen als zondebokken en zijn herhaaldelijk beticht de oorzaak te zijn van ongeveer elk probleem in de Russische samenleving, zoals dalende geboortecijfers, de financiële crisis, de verspreiding van drugsmisbruik en AIDS.

De jaren 2011 en 2012 hebben een ongekende stijging laten zien van de door de staat gesteunde homofobie in Rusland, hetgeen zich manifesteert in gewelddadige intimidatieacties tegen LGBT-activisten en een veelheid aan homofobe wetgeving in het gehele land, uiteindelijk culminerend in de vaststelling van anti-homo maatregelen in de stad Sint-Petersburg. Op 7 maart 2012 heeft de gouverneur van Sint-Petersburg – de tweede stad en ooit de meest beschaafde, westerse en tolerante metropool van Rusland – een wet ondertekend tegen “het propageren van homoseksualiteit, lesbische liefde en transgenders aan minderjarigen”. Verschillende internationale verzoekschriften met honderdduizenden handtekeningen werden naar het stadsbestuur van Sint-Petersburg gestuurd, met de vraag aan hen om de draconische maatregelen te schrappen die de vrijheid van meningsuiting beperken voor de in deze stad toch al zo geplaagde LGBT-gemeenschap en verder homoseksuelen, lesbiennes, biseksuele en transgender ingezetenen van Sint-Petersburg hun menselijke waardigheid zou ontnemen door hun levensstijl gelijk te stellen met die van criminele seksuele delinquenten zoals pedofielen (artikel 7.2 van dezelfde wet die boetes voorschrijft voor “het propageren van pedofilie aan minderjarigen”). De meerderheid van het stadsbestuur, allemaal leden van de partij Verenigd Rusland van Poetin, heeft deze pleidooien genegeerd, en de wet aangenomen tot groot genoegen van de Russisch-orthodoxe kerk, maar wat nog meer beangstigend is, ook tot grote tevredenheid van

super-power status. Gays and lesbians of Russia have been singled out by the government as scapegoats and are repeatedly blamed for just about every problem in the Russian society, from declining birth rates to financial crisis to the spread of drug abuse and AIDS.

The years of 2011 and 2012 have seen an unprecedented rise in instate-sponsored homophobia in Russia, which manifests itself in violent crackdowns on LGBT activists and a spree of homophobic legislation passed throughout the country, ultimately culminating in the adoption of anti-gay measures in the city of Saint Petersburg. On March 7, 2012, the governor of Saint Petersburg, Russia's second-largest city and (once) its most civilized, Westernized, and tolerant metropolis, signed into law the bill against “propaganda of homosexuality, lesbianism, and transgenderism to minors.” Several international petitions with hundreds of thousands of signatures were delivered to Petersburg's lawmakers, asking them to abandon the draconian measure which would restrict the freedom of expression for the city's already embattled LGBT community and further deprive gay, lesbian, bisexual, and transgender residents of Saint Petersburg of their human dignity by equating their life styles to those of criminal sexual offenders such as pedophiles (Article 7.2 of the same law prescribes fines for the “propaganda of pedophilia to minors”). The majority of the lawmakers, most of them members of Putin's United Russia party, ignored these pleas, and adopted the law to the cheers of the Russian Orthodox Church and, even more frighteningly, some

enkele hooggeplaatste ambtenaren, die suggereerden dat een dergelijke maatregel ook op nationaal niveau zou kunnen worden ingevoerd.

Sint-Petersburg was niet de eerste stad in Rusland waar homofobe wetgeving van kracht werd. Verschillende grote steden zoals Ryazan, Archangelsk en Kostroma gingen Sint-Petersburg vooraf in het beperken van de rechten van hun LGBT-ers op het gebied van vrijheid van meningsuiting, expressie en vrijheid van vergaderen. Bij verschillende gelegenheden werden homo-activisten in deze steden met geweld uiteengedreven en gearresteerd voor hun poging om te demonstreren tegen deze desastreuze maatregelen. Terwijl deze regio's van de Russische Federatie altijd al conservatief en intolerant ten opzichte van minderheden waren, was de wereld pas echt geschokt toen een overeenkomstige wet werd ingevoerd, goedgekeurd en ondertekend in Sint-Petersburg, Rusland's "culturele" hoofdstad en een favoriete bestemming voor toeristen – waaronder veel homo's – uit de gehele wereld.

De golf van reactionaire homofobie hield niet op bij Sint-Petersburg. Nadat de verderfelijke amendementen wet waren geworden, volgden verschillende andere Russische regio's. In de lente en zomer van 2012 werden in de steden van Samara, Krasnodar, Novosibirsk en Magadan soortgelijke amendementen aangenomen. Siberische wetgevers gingen nog een stap verder en deden een voorstel aan het Russische Parlement (de Doema) om "het propageren van homoseksualiteit" op federaal niveau te verbieden.

Al deze wetten zijn vrijwel identiek in hun formulering. In Sint-Petersburg is "homo-propaganda" verboden om te voorkomen dat er "een opzettelijke en ongecontroleer-

federal officials, who suggested that such a measure could also be implemented on the national level.

Saint Petersburg was not the first city in Russia to enact such homophobic legislation. Several major cities, such as Ryazan, Arkhangelsk, and Kostroma, had preceded Saint Petersburg in restricting their LGBT residents' rights to freedom of speech, expression and assembly. On several occasions, gay activists in these cities were violently dispersed and arrested for their attempts to campaign against these harrying measures. While these regions of the Russian Federation have always been rather conservative and intolerant of minorities, the world was truly shocked when an analogous bill was introduced, approved, and signed into law in Saint Petersburg, Russia's "cultural" capital and a favorite destination for tourists – including gay tourists – from all over the world.

This wave of reactionary homophobia did not stop in Saint Petersburg. Since the noxious amendments were signed into law, several other Russian regions followed suit. In the spring and summer of 2012, the cities of Samara, Novosibirsk, Krasnodar, and Magadan passed similar amendments, while Siberian lawmakers went even further and submitted a proposal to the Russian State Parliament (the Duma) to ban "propaganda of homosexuality" on the federal level.

All of these laws are almost identical in their wording. In Saint Petersburg, "gay propaganda" is outlawed to prevent "an intentional and

de openbare verspreiding van informatie plaatsvindt, die mogelijk gevolgen kan hebben voor de geestelijke ontwikkeling van minderjarigen door het verkondigen van het idee dat traditionele en niet-traditionele huwelijken gelijke sociale waarde hebben". De betekenis van deze zin is helder en overduidelijk: zelfs alleen al een openbare discussie over gelijkheid voor LGBT-burgers – met name wat betreft gelijkstelling van het huwelijk – zal worden verboden als een dergelijke dialoog toegankelijk is voor personen jonger dan 18 jaar.

Dit zou praktisch alle gedrukte en online media, televisie en radio, en alle andere openbare verwijzingen naar de LGBT-gemeenschap omvatten. Homo-, biseksuele- en transgender mannen en vrouwen worden daardoor gedegradeerd tot een groep van tweederangs burgers waarbij erkenning van hun bestaan en hun benarde situatie al een strafbaar vergrijp zou kunnen zijn.

Het is niet verwonderlijk dat een dergelijk schandalige handelwijze van de Russische regeringsambtenaren de Russische bevolking verder hebben gesterkt in hun diep gewortelde en venijnige homofobie, en hen in feite een volmacht geven om de rechten en vrijheden van de LGBT-ers ongestraft te schenden. Zoals vermeld in talrijke rapporten opgesteld door verschillende mensenrechtenorganisaties, met inbegrip van de Helsinki-groep van Moskou, het Russische LGBT-netwerk, Human Rights Watch en Amnesty International, wordt het leven van LGBT-ers in Rusland dagelijks geconfronteerd met bedreigingen, geweld en intimidatie. Ook op de werkplek, bij

uncontrolled public dissemination of information which may potentially affect the spiritual development of minors by promulgating the idea that traditional and non-traditional marriages have equal social value". The meaning of this sentence is clear and simple: even the mere public discussion of equality for LGBT citizens – particularly marriage equality – shall be outlawed if such discourse is accessible to persons under 18 years of age.

This would include practically all printed and online media, television and radio, and any other public references to the LGBT community. The gay, bisexual, and transgender men and women are thus ostracized as a group of second-class citizens, with the mere acknowledgment of their existence and plight for recognition constituting a punishable offense.

It is hardly surprising that such outrageous actions of the Russian government officials have further fueled the deeply rooted and virulent homophobia of the Russian population, and, in fact, issued a license to violate the rights and freedoms of the LGBT individuals with utter impunity. As indicated in numerous reports compiled by various human rights organizations, including the Moscow Helsinki Group, the Russian LGBT Network, the Human Rights Watch and Amnesty International, LGBT persons living in Russia today face daily threats of violence and intimidation, while discrimination in the workplace and in access to

toewijzing van huisvesting en zelfs bij de gezondheidszorg is discriminatie vrijwel alom aanwezig. In plaats van haar burgers te beschermen, negeert de huidige Russische regering hun benarde situatie of moedigt zelfs openlijk de samenleving aan tot haat en intolerantie t.o.v. seksuele minderheden.

Nadat Rusland zijn grenzen in 1991 had geopend, grepen talrijke LGBT-ers de kans om te vluchten voor het dagelijks misbruik en de mishandeling waaronder ze gebukt gingen door het toedoen van de autoriteiten – met name de politie – en gewone burgers. Veel van hen hebben asiel aangevraagd in landen van West-Europa en in de Verenigde Staten. In het kader van de huidige ontwikkelingen zoals hierboven beschreven, is het logisch te veronderstellen dat meer homo's, lesbiennes, biseksuelen en transgenders op zoek zullen gaan naar mogelijkheden om te ontsnappen aan de homofobe vervolging en onverdraagzaamheid die momenteel regeert in de Russische Federatie en een toevluchtsoord zullen zoeken in een samenleving die hen veiligheid, fundamentele mensenrechten en vrijheden kunnen bieden.

Ivan Savvine

Curator, 287 Spring

New York, augustus 2012

housing and even health care is practically ubiquitous. Instead of protecting its citizens, the current Russian government has adopted a policy of either silently ignoring their plight or blatantly encouraging in society hatred and intolerance of sexual minorities.

Since Russia opened its borders in 1991, numerous LGBT individuals had no other choice but to flee from the daily abuse and mistreatment they had suffered there at the hands of the authorities – especially the police – and common citizens alike. Many of those have asked for asylum in the countries of Western Europe and in the United States. In the context of the current developments described above, it is safe to assume that even more gay, lesbian, bisexual, and transgender persons will be looking to escape the homophobic persecution and intolerance presently reigning in the Russian Federation, to seek shelter in societies that can provide them with physical safety and basic human rights and freedoms.

Ivan Savvine

Curator, 287 Spring

New York, August 2012

THE MOSCOW TIMES heeft contact opgenomen met een aantal Russische homoseksuelen en lesbiennes in New York waaraan asiel verleend is of die onlangs asiel hebben aangevraagd. De meesten weigerden een verslaggever te ontmoeten of wilden niet met hen praten. Ook al hebben ze in New York weinig te vrezen, uit de kast komen is nog steeds niet eenvoudig. Sommigen van hen die benaderd waren, zeiden dat ze niet wilden dat hun ouders in Rusland de waarheid te weten zouden komen.

THE MOSCOW TIMES contacted a number of Russian gays and lesbians in New York who were granted or recently applied for asylum, but most declined to meet or talk with a reporter. Even though they have little to fear in New York, coming out of the closet is not easy. Some of those approached said they didn't want their parents back in Russia to know the truth.

5. Alexey

24 jaar, Omsk	24 y.o., Omsk
financieel directeur	financial director
aangekomen in 2010	arrived in 2010
asiel verleend in 2011	was granted asylum in 2011

Toen ik mij bewust werd van mijn homoseksualiteit, geloofde ik dat ik ziek was. Ik beloofde mezelf elke dag dat ik zou stoppen met masturberen, want ik was er zeker van dat mijn gevoelens vreselijk pervers waren. Ik dacht dat ik de enige was die leed aan deze ziekte. We hadden geen seksuele voorlichting op school, en de meeste Russen praten doorgaans thuis niet over seks.

Once I realized that I was participating in gay activities, I believed that I was sick. I promised myself every day that I would stop masturbating, because I was certain that my feelings were a terrible perversion. I thought I was the only one suffering from this sickness. We did not have sexual education at school, and Russians tend not to discuss sex at home.

13. Zhenya with boyfriend

21 y.o., Kazan
privé fitness trainer
aangekomen in New York in 2009
asiel verleend in 2011

21 y.o., Kazan
personal fitness trainer
arrived to New York in 2009
was granted asylum in 2010

Vormgeving Design: Studio van Stralen & Sandro Kortekaas vormgeving, Groningen, The Netherlands
Voorwoord Preface: Burgemeester Peter Rehwinkel, Mayor of Groningen, The Netherlands
Inleiding Introduction: Copyright © Ivan Savvine, Curator, 287 Spring, New York, USA
Vertaling Translation: Galerie MooiMan, Groningen, The Netherlands
Foto's Photographs: Copyright © Alexander Kargaltsev, New York, USA, www.kargaltsev.com
Drukwerk Printing: Scholma Druk bv, Bedum, The Netherlands
Bindwerk Binding: Binderij Witlox, Groningen, The Netherlands
Oplage Edition: April 2013, 800 stuks / copies
Uitgever Publisher: Studio van Stralen, Noorderstationsstraat 40, 9717 KP Groningen, The Netherlands, +31 (0)50 5710394, svsv@studiovanstralen.nl
ISBN ISBN: 978-90-77957-20-2

Galerie MooiMan, Groningen, The Netherlands
www.mooi-man.nl / www.facebook.com/galerie.mooiman
galerie@mooi-man.nl

De expositie maakt deel uit van het officiële programma van het Nederland-Ruslandjaar 2013.
The exhibition is part of the official program of the Netherlands-Russia year 2013.

Copyright © 2013 Galerie MooiMan, Groningen, The Netherlands and Alexander Kargaltsev, New York, USA

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any format or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Dit boek is uitgegeven ter gelegenheid van de expositie "Queerussia: the hidden (p)art" bij galerie MooiMan (19 mei t/m 30 juni 2013), en het is een aangepaste herdruk van "Asylum" van Alexander Kargaltsev, uitgave oktober 2012, ISBN 978-0-9883289-0-7

Comité van aanbeveling expositie "Queerussia: the hidden (p)art": Boris Dittrich (Human Rights Watch), Peter Rehwinkel (Burgemeester van Groningen) en Chris Belloni (filmmaker "I am gay and Muslim" en "De Turkse boot").

This book is published on the occasion of the exhibition "Queerussia: the hidden (p)art" at galerie MooiMan (May 19th up to June 30st, 2013), and it is a custom reprint of "Asylum" of Alexander Kargaltsev, edition October 2012, ISBN 978-0-9883289-0-7

Eerder verschenen / Previous editions

- MM1 Salifu, jongens, mannen en cultuur van Gambia en Senegal, foto's en aquarellen en gedichten en verhalen van Jan Mattheus de Grauw, 2010
ISBN 978-90-77957-11-0
- MM2 het model de schilder en zijn werk, Peter Colstee, 2011
ISBN 978-90-77957-15-8
- MM3 Dubbelaars / Doubles, 50 + 1 males; Dressed - Undressed, 2012
ISBN 987-90-77957-16-5
- MM4 Beelden / Sculptures, Marcel Julius Joosen, 2013
ISBN 987-90-77957-19-6